

קו 164

מונודרמה קצרה מאת איתמר מועלם

צעיר יושב באוטובוס צפוף. הוא מסתכל סביבו באי נוחות.

צעיר: היי. סליחה. אמ... אני רוצה להגיד משהו... אם רק תוכלו להסתכל אליי שניה. אתם שומעים אותי? גברתי? גברתי? את שם, מאחורה, אחרי האקורדיון – את שומעת? אתם מקשיבים?
אני לא אנטיפת. זהו. זה כל מה שרציתי.

שקט.

צעיר: אני פשוט רוצה להדגיש שהתיישבתי במושב הזה ממזמן, כשעוד האוטובוס היה ריק. לא הייתי מתיישב כאן אם האוטובוס היה צפוף כשנכנסתי, ברור שלא, אבל כשהתיישבתי הוא היה ריק. מה, היו פה בקושי חמישה-שישה אנשים. ברור שאני אתיישב, אתם מבינים אותי, נכון?
שתדעו לכם שאפילו אז, אפילו כשהיו רק חמישה-שישה אנשים בכל האוטובוס, אני בכל מקרה בחנתי אם יש מישהו שרוצה לשבת כאן. אם אולי זה הכיסא המועדף של מישהו, או לא שמתי לב ויש עוד נוסע ששם עליו עין. אני לא רצתי לעבר המושב, לא התנפלת עלי. אני בחנתי. עם העיניים (מדגים). ככה. ולא היה אף אחד. אפילו לא מבט, אפילו לא חצי עין עצלה שבטעות נחתה על המושב, כלום! כולם התעלמו ממנו. התעלמו מקיומו. אז שאני לא אתיישב? שאני גם אתעלם? מה זה, זה... זה עלבון! עלבון לעמוד בזמן שהמושב ככה פנוי. לא יכולתי לעשות את זה, סליחה. פשוט לא יכולתי לעשות את זה! אז בעדינות, הלכתי, ובעוד יותר עדינות, התיישבתי.
פשוט מאז האוטובוס המשיך לנסוע ולנסוע ולעצור בעוד תחנה ועוד תחנה ועוד תחנה ועם כל תחנה כזאת נכנסו עוד אנשים ועוד אנשים ואתה לא מספיק למצמץ וכל המקומות תפוסים ויש זקנה בת 100 שעומדת מעליך, בוהה בך. בוהה – ככה! עם העיניים ואני לא מבין למה את לא מבקשת?! למה אתם לא מבקשים ממני? אם הייתם מבקשים, הייתי קם! אם הייתם אומרים לי: "סליחה. אפשר לשבת?" אני נשבע לכם, הייתי עונה לכם "כן", וקם. אבל אתם לא ביקשתם, אף אחד מכם לא ביקש! אז מה אתם מתלוננים?!

בכי עולה בגרונו של הצעיר.

צעיר: זה לא אשמתי שהאוטובוס התמלא, לא התכוונתי... זה פשוט קרה...
אתם רוצים שאני אקום? זה כל מה שאתם רוצים? אני אעשה את זה, אין לי בעיה.
הנה...

הצעיר קם בקושי רב.

צעיר: הנה... תחת באוויר וברכיים ישרות, עכשיו הכול בסדר? כי אני עומד. אני עומד עכשיו.

הצעיר מסתכל מסביבו פתאום. הוא מסתכל על כל האנשים הישובים ומגיע להבנה.

צעיר: מה אתכם? אתם לא יכולים לקום? לפנות את המושב שלכם? מה, אני היחידי כאן שיושב שלא בצדק? כל האוטובוס הזה לא צודק, תסתכלו מסביבכם, תראו מי עומד! שתי זקנות, שני זקנים, הריונית אחת, אחת עם תינוקת, אחד עם גבס ביד ועיוור! נראה לי לפחות שהוא עיוור... אולי רק קשה ראייה.
לא, לא, לא, האוטובוס הזה צריך להשתנות, זה לא יכול להישאר ככה. צריך להיות פה שוויון, צדק. האוטובוס הזה עומד להתחלק לשניים: עומדים ויושבים.
קודם כל, כל מי שבין גיל 16 לגיל 45 שייעמד! זוזו הצידה, נתעסק אתכם אחר כך.
עכשיו, עכשיו ניקח את כל הזקנים ונושיב אותם! ואם יש זקנים מוגבלים, אז הם יישבו קודם, לפני הזקנים. בעצם קודם זקנות מוגבלות! ואז זקנים מוגבלים ואז מוגבלים ילדים.
זקנים רגילים – תפנו לילדים המוגבלים!
ילד, היי. היי מתוקי, מה נשמע? אתה לבד כאן? כן... אז שמע, זה לא מתקבל על הדעת אוקי? תמצא מבוגר אחראי. שמבוגר אחראי ייצמד אליו! אוקי? בכלל, כל הילדים מתחת לגיל 10 מוצאים מבוגר אחראי! ואז המבוגר יקבל עדיפות בישיבה! ככל שהגיל של הילד קטן יותר, ככה העדיפות גבוהה יותר!
חיילים – אתם עומדים! עמידת דום! לא, בעצם נוח. עומדים נוח. אתם עומדים כדי שמדינת ישראל תוכל לשבת! בעצם... בתקופה כזאת... הפוך! כל החיילים, לשבת! יש לכם זכות ראשונים על הכיסאות! על כל הכיסאות! בעצם, זקנים ששירתו בעבר בצבא, הם עוקפים אתכם. בטח אם הם מוגבלים. ואם הם נפצעו במלחמה, אז על אחת כמה וכמה! כמובן, גם אם רק השתתפתם במלחמה זה מוסיף נקודות. אבל רק מלחמה! מבצע בעזה לא נחשב! וכמובן שגם המלחמות מדורגות, לפי כמות החללים:

- לבנון השנייה

- מבצע קדש
- לבנון הראשונה
- ההתשה
- ששת הימים
- הכיפורים
- העצמאות.

המלחמה הנוכחית לא נחשבת כי היא עוד לא הסתיימה – כשהיא תסתיים, נדבר. וכמובן שכל זה כמובן תקף רק לקרביים! גם אם אתם בתפקיד מודיעיני זה בסדר, אבל רק אם אתם ממש, ממש חשובים, ואם המידע סודי אז תסמנו לי בקריצה ואדע, אוקי? אמהות עם תינוק – אתן תקבלו עדיפות גבוהה יותר במושבים במידה ואני מקבל מכן אסמכתא בכתב שהתינוק יגדל לשרת בקרבי. או תפקיד מודיעיני ממש, ממש חשוב. כנ"ל לגבי מלש"בים בין גילאי 16 לגילאי 18.

חרדים! אם אתם משרתים בצבא תקבלו עדיפות גבוהה יותר במושבים מחיילים רגילים בתור עידוד לשאר המגזר שלכם! אבל עדיין לא תהיו שווים יותר מאלה שנפצעו! אלא אם גם אתם נפצעתם, כמובן... בכל מקרה נשתדל להושיב אתכם אחד ליד השני, אבל אם זה לא אפשרי ואתם רוצים לשבת ליד אדם מזן אחר כמו: אישה, ילד, ערבי או הומואים אז אתם יהיו אלו שיפנו את המקום! אין לנו פה מקום להתחשבות מכולם! רוצים את הספייס שלכם? קחו מונית!

האוטובוס הזה יהיה מחולק לפי פרמטרים רלוונטיים בלבד, בלי הבדלי דת, גזע או מין. לפני שישים שנה, אברהם ג'רבי, פקיד אגד במרחב שפלה, הקים את קו 164 כדי לחבר את תושבי רחובות לתושבי פתח תקווה. ועכשיו, סוף, סוף החזון שלו מתגשם באופן מלא.

קדימה, נוסעים, נוסעות, קדימה, קומו על הרגליים. קומו. עכשיו, תסתכלו מסביב, תביטו אחד בשני. תבהו עמוק בעיניים של מי שלידכם. תתחברו אליהם, תבינו אותם, תאהבו אותם. הרי מה משותף כאן לכולנו? מה מחבר בין כל אחד ואחת מאיתנו? כולנו רק רוצים להגיע ליעד. ועכשיו, השתמשו בסדר החדש שבנינו כאן וצאו איתי יחד למסע אל עבר השלום! מחלף השלום!

נו? למה אתם לא קמים? למה אף אחד לא מחליף? זה בגלל שאני אנטיפת? מה, זה לא מספיק טוב עבורכם? זה לא היה מובן מספיק? נו, מה הבעיה? אני עשיתי את זה

עבורכם, זה מה שביקשתם, זה מה שרציתם! יש קווים אחרים טובים יותר? של דן? של מטרופולין? אני יכול להשתפר, אני יכול להיות יותר טוב. נכתוב הכול בספר, נשים ספרונים קטנים ליד כל כיסא, כמו תהילים, שיהיה ברור לכולם מה החוקים. אולי נכניס עוד, עוד חוקים. זה מה שחסר. מה עם תיירים? אולי מקצועות חיוניים? חולים ובריאים? מה אם עכשיו מלכת אנגליה נכנסת לאוטובוס – איפה היא תשב? אה? צריך לדעת את זה, ואנחנו נבין את זה ביחד. נו, מה אתם אומרים? תצאו איתי למסע הזה? אתם רוצים? אתם מוכנים? רק תקומו, רק תתחילו, נו? נו?

כרוז: תחנה אחרונה. נא וודאו שלא השארתם חפצים אישיים באוטובוס ובתאי המטען. תודה שנסעתם אגד.

חושך.

סוף.